

жи да говори съ твърдъ гласъ:

— Азъ съмъ пълномощникъ на българския таенъ революционенъ комитетъ. Казвамъ се Василъ Левски. Вие трѣбва да дадете за народното дѣло 200 жълтици. Освенъ това, подозрѣнъ сте като предателъ на народа си и неговъ изедникъ. Правя ви първо и последно предупреждение. Ако не се вразумите, ще бъдете осъденъ на смъртъ.

Тия пламенни думи бѣха изречени на единъ дѣхъ. Нѣщо като че ли удари чорбаджи Стефанаки по главата. Той едва разбираше, какво му говори апостолътъ. Нима тоя попъ бѣше самъ Левски? Пожълтѣлъ като восъкъ, стопанинътъ треперѣше и плахо въртѣше очи ту къмъ вратата, ту къмъ прозорцитѣ. Може би, ще му дойде помощъ. Но цѣлата кѣща бѣше тиха. Левски стоеше решителенъ, съ кама въ ржка.

— Нѣмамъ време! — заповѣда той. — Давайте паритѣ. Ето ви разписката, — и той хвърли предъ чорбаджията жълта хартия, написана съ ситенъ почеркъ.

Стефанаки само треперѣше. Като че ли той стоеше предъ сѣдията и отговаряше за дѣлата си.

— Ще дамъ, какъ да не дамъ за народното дѣло! . . . — избѣрбори той съ промѣненъ гласъ, като гледаше камата.

Той бѣше чувалъ много нѣща за Левски. Знаеше, че е на почитъ

между народа и подготвя бунтъ противъ турцитѣ. Колко пжти съ каймакамина седѣха въ кафенето и се заканваха да хванатъ живъ размирника? Но той бѣше неуловимъ. И сега стоеше самъ очи съ очи съ него. Трѣбваше да даде пари, защото апостолътъ не се шегуваше.

Чорбаджията отиде до касата. Отвори я и отброи 200 жълтици. Върза ги въ една кърпа и ги подаде на апостола.

— А сега се обѣрни! — заповѣда Левски, като пое паритѣ.

Извади подъ расото шарена кърпа. Чевръсто върза ржцетѣ и краката на чорбаджи Стефанъ и запуши устата му.

Ще постоишъ така, докато излѣза на улицата. Следъ туй нека да те отвѣржатъ, като те намѣрятъ. И помни, че комитетътъ бди за твоитѣ дѣла! — пошушна на ухото му апостолътъ.

Левски отново се загърна въ расото си, нахлупи надъ очи калимавката си и спокойно се спусна по стълбитѣ.

— — —

На другия день по снѣжното поле къмъ Лѣсковецъ бѣрзаше Василъ Левски, облѣченъ като градинарь. Той духаше на ржцетѣ си и подскачаше ту на единия, ту на другия си кракъ, за да се стопли...

Бѣше доволенъ, че въ Търново събра добри пари за тайнитѣ комитети. Петъръ Стжповъ